

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È È **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 52903/99)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

27 Μαρτίου 2003

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 27-03-03

[υπογραφή]

S. NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση È È **κατά της Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

G. BONELLO,

P. LORENZEN,

N. VAJÍĆ,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 28 Φεβρουαρίου 2002 και 6 Μαρτίου 2003,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω τελευταία ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 52903/99) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος È È («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 16 Νοεμβρίου 1999 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Αθηνών P. Verbist. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, κ. Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Β. Πελέκου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα κατήγγελλε κυρίως τη διάρκεια των δύο διαδικασιών ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως και για την απουσία ενδίκου μέσου το οποίο θα της επέτρεπε να αμφισβητήσει την παράλειψη της διοικήσεως να προβεί στην κατεδάφιση των ανεγερθέντων επί του οικοπέδου του γείτονά της παρανόμων κτισμάτων. Επικαλούταν τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως.

4. Της προσφυγής επελήφθη το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο αυτού, το τμήμα στο οποίο ανετέθη η εξέταση της υποθέσεως (άρθρο 27 § 1 της Συμβάσεως) συγκροτήθηκε συμφώνως προς το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού.

5. Την 1^η Νοεμβρίου 2001, το Δικαστήριο μετέβαλε τη σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του Κανονισμού). Της παρούσης προσφυγής επελήφθη το πρώτο τμήμα, όπως ανασυγκροτήθηκε (άρθρο 52 § 1).

6. Με την από 28 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση, το Δικαστήριο έκανε την προσφυγή εν μέρει δεκτή.

7. Τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν εγγράφως παρατηρήσεις επί της ουσίας της υποθέσεως (άρθρο 59 § 1 του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

8. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1939 και διαμένει στην Αθήνα.

9. Η προσφεύγουσα είναι ιδιοκτήτρια οικίας στη νήσο Σαντορίνη (Κυκλάδων), κειμένης στην Κοινότητα Ημεροβιγλίου. Το από 17 Ιουνίου 1988 προεδρικό διάταγμα χαρακτηρίζει την οικία αυτή παραδοσιακή και επιβάλλει ειδικούς όρους και περιορισμούς δομήσεως προκειμένου να διατηρηθεί αυτή η γραφικότητα. Έμπροσθεν της οικίας της προσφεύγουσας διέρχεται κοινοτικός δρομίσκος πλάτους 1,20 μ., στον οποίο πρόσβαση έχουν μόνον οι πεζοί. Από την άλλη πλευρά του δρομίσκου ευρίσκονται τρία οικόπεδα τα οποία περιήλθαν στην κυριότητα του Μ. κατά το χρονικό διάστημα 1987-1991.

A. Η υπ' αριθ. 2/1987 οικοδομική άδεια και οι υπ' αριθ. 35/1990 και 33/1990 εκθέσεις αυτοψίας

10. Στις 13 Ιανουαρίου 1987, το γραφείο πολεοδομίας Θήρας χορήγησε στον Μ. άδεια οικοδομής (υπ' αριθ. 2/1987), «για την αποκατάσταση των επιχρισμάτων και την αποπεράτωση της προσόψεως» κτιρίου.

11. Εν τούτοις, ο Μ. προέβη σε οικοδομικές εργασίες κατά παράβαση της εν λόγω οικοδομικής αδείας. Στις 21 Ιουνίου 1990, κατόπιν των αιτήσεων της προσφεύγουσας, το γραφείο πολεοδομίας πραγματοποίησε αυτοψία και συνέταξε δύο εκθέσεις (υπ' αριθ. 35/1990 και 33/1990), στις οποίες

διαπιστώθηκε ότι οι επίδικες κατασκευές ήταν παράνομες και έπρεπε να κατεδαφισθούν. Οι προσφυγές τις οποίες κατέθεσε ο Μ. κατά των δύο αυτών εκθέσεων απερρίφθησαν με απόφαση της επιτροπής ελέγχου παρανόμων κατασκευών, η οποία αναφέρεται στο άρθρο 2 § 4 του από 12 Ιουλίου 1983 διατάγματος, στις 7 Αυγούστου 1990. Συμφώνως προς το διάταγμα αυτό, πρέπει οι παράνομες οικοδομές να κατεδαφίζονται από τον ιδιοκτήτη ή από το γραφείο πολεοδομίας εντός προθεσμίας δέκα ημερών από της αποφάσεως της επιτροπής (βλ. κατωτέρω). Εν τούτοις, μέχρι σήμερα, οι παράνομες κατασκευές δεν έχουν κατεδαφισθεί.

Β. Η οικοδομική άδεια υπ' αριθ. 329/1989 και οι εκθέσεις αυτοψίας υπ' αριθ. 42/1990 και 41/1990.

12. Στις 3 Ιουλίου 1989, το γραφείο πολεοδομίας Θήρας χορήγησε στον Μ. άδεια οικοδομής (υπ' αριθ. 329/1989) για έναν επιπλέον όροφο επί του ως άνω κτιρίου.

13. Εν τούτοις, ο Μ. προέβη σε κατασκευές κατά παράβαση αυτής της οικοδομικής αδειάς. Στις 3 Ιουλίου 1990, κατόπιν των αιτήσεων της προσφεύγουσας, το γραφείο πολεοδομίας πραγματοποίησε αυτοψία και συνέταξε δύο εκθέσεις (υπ' αριθ. 42/1990 και 41/1990), στις οποίες διαπιστώθηκε ότι οι επίδικες κατασκευές ήταν παράνομες και έπρεπε να κατεδαφισθούν. Αφού ουδεμία προσφυγή ασκήθηκε κατά των δύο αυτών εκθέσεων, η επιτροπή ελέγχου παρανόμων οικοδομών διέταξε την κατεδάφιση των εν λόγω κατασκευών, με την από 7 Αυγούστου 1990 απόφαση. Μέχρι σήμερα, οι παράνομες κατασκευές δεν έχουν κατεδαφισθεί.

Γ. Η οικοδομική άδεια υπ' αριθ. 19/1990 και οι εκθέσεις αυτοψίας υπ' αριθ. 34/1990 και 36/1990 2/1990 και 41/1990.

14. Στις 30 Ιανουαρίου 1990, το γραφείο πολεοδομίας Θήρας χορήγησε στον Μ. άδεια οικοδομής (υπ' αριθ. 19/1990) για την εκ νέου κατασκευή του

ισογείου και την πρόσθεση ενός ορόφου επί του κτιρίου.

15. Εν τούτοις, ο Μ. προέβη σε κατασκευές κατά παράβαση αυτής της οικοδομικής αδείας. Στις 21 Ιουνίου 1990, κατόπιν των αιτήσεων της προσφεύγουσας, το γραφείο πολεοδομίας πραγματοποίησε αυτοψία και συνέταξε δύο εκθέσεις (υπ' αριθ. 341990 και 36/1990), στις οποίες διαπιστώθηκε ότι οι επίδικες κατασκευές ήταν παράνομες και έπρεπε να κατεδαφισθούν. Εν συνεχεία, διετάχθη η αναστολή των εργασιών.

16. Τον Δεκέμβριο 1991, το γραφείο πολεοδομίας προέβη στην αναθεώρηση της οικοδομικής αδείας. Στις 13 Δεκεμβρίου 1991, χωρίς να ειδοποιηθεί η προσφεύγουσα, το γραφείο χορήγησε στον Μ. την άδεια να συνεχίσει τις εργασίες. Όταν το πληροφορήθηκε η προσφεύγουσα τον Μάιο 1992, κατέθεσε αίτηση περί ανακλήσεως της αδείας αυτής, η οποία απερρίφθη.

Δ. Η οικοδομική άδεια υπ' αριθ. 246/1992 με την οποία αναθεωρήθηκαν οι υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 άδειες

17. Στις 2 Ιουλίου 1992, με την υπ' αριθ. 284/1992 πράξη, η Επιτροπή Αρχιτεκτονικού Ελέγχου υπέβαλε την ομόφωνη γνώμη ότι έπρεπε ο Μ. να προβεί στην αναθεώρηση των οικοδομικών αδειών του ώστε να ρυθμισθούν τα των παρανόμων κτισμάτων.

18. Στις 8 Ιουλίου 1992, το γραφείο πολεοδομίας χορήγησε την υπ' αριθ. 246/1992 οικοδομική άδεια για την κατασκευή καλυμμένης ταράτσας. Οι υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 άδειες οικοδομής αναθεωρήθηκαν «λόγω μικρών τροποποιήσεων επί των προσόψεων», δυνάμει της αυτής αδείας.

19. Στις 12 Δεκεμβρίου 1994, το γραφείο πολεοδομίας Θήρας προέβη στην ανάκληση της υπ' αριθ. 246/1992 αδείας ως και σε αναθεωρήσεις των προηγούμενων οικοδομικών αδειών, ενώ παρέμειναν ισχύουσες οι αρχικές οικοδομικές άδειες.

Ε. Οι διαδικασίες ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

20. Στις 24 Αυγούστου 1992, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση αναιρέσεως των υπ' αριθ. 246/1992 και 284/1992 πράξεων. Επικαλούταν ειδικότερα την ύπαρξη παρανόμων κατασκευών επί των ακινήτων του Μ. και αμφισβητούσε τη νομιμότητα των υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 αδειών. Η προσφεύγουσα συνδύασε την προσφυγή της με μία αίτηση προτιμήσεως, ώστε η υπόθεση να εξετασθεί το συντομότερο δυνατόν. Η δικάσιμος ορίσθηκε για τις 2 Φεβρουαρίου 1993 και ανεβλήθη στη συνέχεια δώδεκα φορές.

21. Στις 26 Οκτωβρίου 1999, με την υπ' αριθ. 3326/1999 απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας. Προκειμένου περί της υπ' αριθ. 246/1992 πράξεως, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι «οι προσβαλλόμενες πράξεις [με τις οποίες αναθεωρούνταν οι υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 άδειες οικοδομής] δεν αφορούν τη νομιμοποίηση των παρανόμων κατασκευών και ότι σε κάθε περίπτωση, δεν πρέπει η ύπαρξη παρανόμων κατασκευών να εμποδίζει τη χορήγηση οικοδομικής αδειάς ή πράξεως αναθεωρήσεως για άλλα μέρη του ακινήτου». Περαιτέρω, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι οι εκθέσεις αυτοψίας, τις οποίες επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα προς στήριξη της προσφυγής της, ουδεμία σχέση είχαν με τη νομιμότητα των προσβαλλόμενων πράξεων. Εξ άλλου, το Συμβούλιο της Επικρατείας επεσήμανε ότι οι λοιποί λόγοι τους οποίους επικαλούταν οι προσφεύγουσα, αφορούσαν τη νομιμότητα των υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 αδειών. Όμως, δεν ήταν δυνατό να γίνουν δεκτοί οι λόγοι αυτοί, αφού απαιτούσαν παρεμπόπτουσα εξέταση ατομικών διοικητικών πράξεων, η οποία θα ήταν αντίθετη προς τον νόμο. Επικουρικώς, το Συμβούλιο της Επικρατείας επεσήμανε ότι η αίτηση αναιρέσεως η οποία κατετέθη ενώπιόν του, δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι αναφέρεται και στις εν λόγω άδειες, αφού οι ενδιαφερόμενη δεν είχε τηρήσει ως προς τούτο την προβλεπόμενη από τον νόμο προθεσμία.

22. Προκειμένου περί της υπ' αριθ. 284/1992 πράξεως, το Συμβούλιο της

Επικρατείας έκρινε ότι επρόκειτο για γνωμοδότηση άνευ εκτελεστού χαρακτήρα και επομένως δεν ήταν δυνατόν να αποτελεί αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως.

23. Εν τω μεταξύ, στις 14 Απριλίου 1995, ο Μ. κατέθεσε, και αυτός, ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση αναιρέσεως των πράξεων ανακλήσεως της υπ' αριθ. 246/1992 αδείας και αναθεωρήσεων των υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 αδειών. Η προσφεύγουσα παρενέβη στη διαδικασία.

24. Στις 26 Οκτωβρίου 1999, με την υπ' αριθ. 3325/1999 απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας δικάωσε τον Μ. και ακύρωσε της προσβληθείσες πράξεις.

ΣΤ. Οι υπ' αριθ. 20/1995 και 57/1995 εκθέσεις αυτοψίας και η αίτηση αναθεωρήσεως των υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 αδειών

25. Στις 15 Φεβρουαρίου 1995, το γραφείο πολεοδομίας πραγματοποίησε νέα αυτοψία και συνέταξε δύο εκθέσεις (υπ' αριθ. 20/1995 και 57/1995) οι οποίες αφορούσαν τις παράνομες κατασκευές. Στις 24 Φεβρουαρίου και 5 Μαΐου 1995, ο Μ. προσέφυγε κατά των δύο αυτών εκθέσεων. Η εξέταση της προσφυγής αυτής ακόμα εκκρεμεί.

26. Εξ άλλου, στις 9 Ιουνίου 1995, ο Μ. κατέθεσε αίτηση αναθεωρήσεως των υπ' αριθ. 2/1987, 329/1989 και 19/1990 αδειών. Η εξέταση της αιτήσεως αυτής ακόμα εκκρεμεί.

Ζ. Οι λοιπές ενέργειες στις οποίες προέβη η προσφεύγουσα προκειμένου να κατεδαφισθούν τα παράνομα κτίσματα

27. Η προσφεύγουσα συνέχισε να προβαίνει σε ενέργειες ενώπιον των αρμοδίων υπηρεσιών προκειμένου να κατεδαφισθούν τα παράνομα κτίσματα.

28. Κατήγγειλε επίσης τον κίνδυνο καταρρεύσεως εξαιτίας των οικοδομών του Μ. Κατόπιν των πολλών αιτήσεων της, το Υπουργείο Περιβάλλοντος διέταξε ένορκη διοικητική εξέταση. Στις 3 Μαρτίου 1993, ο ορισθείς

εμπειρογνώμονας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «το Κράτος οφείλει να λάβει άμεσα και αποτελεσματικά μέτρα προς αντιμετώπιση των προβλημάτων αυτών».

29. Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα κατήγγειλε κατ' επανάληψη την αδράνεια των αρμοδίων αρχών.

30. Στις 13 Ιουνίου 1994, ο Υπουργός Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων απέστειλε επιστολή προς το γραφείο πολεοδομίας Θήρας, το οποίο διέταξε να προβεί σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες (ανάκληση των οικοδομικών αδειών, επιβολή προστίμων, κατεδαφίσεις) ώστε να ρυθμισθεί η κατάσταση.

31. Στις 20 Σεπτεμβρίου 1995, το γραφείο πολεοδομίας Θήρας, σε έκθεση την οποία απέστειλε προς τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, δικαιολογούσε το γεγονός ότι δεν προέβη στην κατεδάφιση των παρανόμων κτισμάτων αναφέροντας ότι δεν υπήρχε ειδικό για τις κατεδαφίσεις συνεργείο.

32. Στις 15 Απριλίου 2002, σε επιστολή την οποία απέστειλε προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, το γραφείο πολεοδομίας Θήρας εξέφραζε την άποψη ότι οι παράνομες οικοδομές δεν εμπόδιζαν ιδιαίτερα τη θέα και την πρόσβαση στην ιδιοκτησία της προσφεύγουσας.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

33. Το άρθρο 2 § 1 του από 12 Ιουλίου 1983 προεδρικού διατάγματος περί της διαδικασίας χαρακτηρισμού και κατεδαφίσεως παρανόμων καινούργων οικοδομών, προβλέπει ότι οιοσδήποτε ενδιαφερόμενος δύναται να προσφύγει κατά της εκθέσεως αυτοψίας. Η προσφυγή αυτή εξετάζεται από επιτροπή η οποία αποφασίζει εντός προθεσμίας δέκα ημερών από της καταθέσεως της προσφυγής. Η απόφαση της επιτροπής είναι οριστική. Εάν η επιτροπή απορρίψει την προσφυγή, πρέπει η κατεδάφιση να πραγματοποιηθεί εντός προθεσμίας δέκα ημερών (άρθρο 2 § 4 του

διατάγματος).

34. Κατά τη νομολογία του ειδικού ανωτάτου δικαστηρίου, οι διοικητικές πράξεις οι οποίες αφορούν τη νομιμότητα των οικοδομών και επιβάλλουν πρόστιμα ή διατάσσουν την κατεδάφιση παρανόμων οικοδομών, επιδιώκουν σκοπό δημοσίου συμφέροντος. Επομένως, οι ασκούμενες κατ' αυτών προσφυγές ανάγονται σε διοικητικές διαφορές (απόφαση 2/1993).

Άρθρο 1108 του Αστικού Κώδικα (αρνητική αγωγή)

«Εάν η κυριότης προσβάλλεται άλλως ή δι' αφαιρέσεως ή κατακρατήσεως του πράγματος, ο κύριος δικαιούται να απαιτήσει κατά του προσβαλόντος την άρση της προσβολής και την παράλειψιν αυτής εν τω μέλλοντι. Περαιτέρω αξιώσις προς αποζημίωσιν κατά τας περί αδικοπραξιών διατάξεις, δεν αποκλείεται.

Το δικαίωμα της προηγουμένης παραγράφου δεν παρέχεται εάν ο προσβαλών ενήργησε δυνάμει δικαιώματος.»

Άρθρο 914 του Αστικού Κώδικα

«Ο παρά τον νόμον ζημιώσας άλλον υπαιτίως υποχρεούται εις αποζημίωσιν.»

Άρθρο 919 του Αστικού Κώδικα

«Όστις εκ προθέσεως εξημίωσεν άλλον κατά τρόπον αντιβαίνοντα εις τα χρηστά ήθη, υποχρεούται εις αποζημίωσιν.»

Άρθρο 731 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας

«Το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να διατάσσει ως συντηρητικό μέτρο την εκτέλεση, παράλειψη ή αποδοχή πράξεως από τον καθ' ου η αίτηση.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

35. Η προσφεύγουσα παραπονείται για τη διάρκεια των δύο διαδικασιών ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά:

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

36. Η Κυβέρνηση δεν λαμβάνει θέση επ' αυτού.

A. Περίοδοι οι οποίες πρέπει να ληφθούν υπόψη

37. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η πρώτη διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας άρχισε στις 24 Αυγούστου 1992 και έληξε στις 26 Οκτωβρίου 1999. Διήρκεσε επομένως επτά έτη, δύο μήνες και δύο ημέρες. Όσον αφορά τη δεύτερη διαδικασία, άρχισε στις 14 Απριλίου 1995 και έληξε στις 26 Οκτωβρίου 1999. Διήρκεσε επομένως τέσσερα έτη, έξι μήνες και δώδεκα ημέρες.

B. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας των διαδικασιών

38. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται βάσει των περιστάσεων της υποθέσεως και αφού ληφθούν υπόψη τα κριτήρια τα οποία έχουν θεσπισθεί με τη νομολογία του, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Richard κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 22 Απριλίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-II, σελ. 824, § 57, *Doustaly κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 23 Απριλίου 1998, *Recueil* 1998-II, σελ. 857, § 39).

39. Εξ άλλου, μόνον οι δυνάμενες να αποδοθούν στις αρμόδιες δικαστικές

αρχές καθυστερήσεις δύνανται να οδηγήσουν στη διαπίστωση ότι υπήρξε υπέρβαση της ευλόγου προθεσμίας αντίθετη προς τη Σύμβαση. Ακόμα και στα νομικά συστήματα τα οποία έχουν θεσπίσει την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωση εξασφάλισης της ταχείας εκδίκασεως, η οποία απαιτείται από το άρθρο 6 § 1 (*Βαριπάτη κατά της Ελλάδος*, n° 38459/97, 26.10.1999, § 26).

40. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα επέδειξε εν γένει επιμέλεια κατά τη διεξαγωγή των διαδικασιών. Πρέπει επομένως να διαπιστωθεί ότι, προκειμένου περί των χρονικών διαστημάτων άνω των επτά και τεσσάρων ετών αντιστοίχως για έναν και μοναδικό βαθμό δικαιοδοσίας, η βραδύτητα των διαδικασιών είναι αποτέλεσμα κυρίως της συμπεριφοράς του επιληφθέντος δικαστηρίου.

41. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι αρμόδια να οργανώνουν το δικαστικό τους σύστημα κατά τρόπον ώστε τα δικαστήριά τους να δύνανται να εγγυώνται σε κάθε πρόσωπο το δικαίωμα σε οριστική απόφαση επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως εντός ευλόγου προθεσμίας, είναι τα Συμβαλλόμενα Κράτη. Επομένως, το Δικαστήριο δεν δύναται να θεωρήσει «εύλογο» τον διαδραμόντα χρόνο στην προκειμένη υπόθεση.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

42. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι δεν διαθέτει στο ελληνικό δίκαιο πραγματική προσφυγή για να προβάλει τα δικαιώματά της και να επιτύχει την κατεδάφιση των παρανόμων οικοδομών. Επικαλείται το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση

δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάστηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτέλεσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

43. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι η προσφεύγουσα θα ηδύνατο να εγείρει την αρνητική αγωγή, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 1108 του Αστικού Κώδικα, ώστε να υποχρεωθεί ο Μ. να προβεί στην κατεδάφιση των παρανόμων οικοδομών. Θα ηδύνατο επίσης να εγείρει αγωγή αποζημιώσεως, συμφώνως προς τα άρθρα 914 και 919 του Αστικού Κώδικα. Τέλος, θα ηδύνατο να απευθυνθεί στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, συμφώνως προς τη διαδικασία η οποία προβλέπεται από το άρθρο 731 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ώστε να επιτύχει την προσωρινή προστασία των δικαιωμάτων της.

44. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε βασίμως ότι δύναται να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβιάσεως των δικαιωμάτων της τα οποία αναγνωρίζονται από τη Σύμβαση. Στο σημείο αυτό, η Κυβέρνηση επικαλείται την από 15 Απριλίου 2002 επιστολή προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, στην οποία το γραφείο πολεοδομίας Θήρας εξέφραζε την άποψη ότι οι επίδικες οικοδομές δεν έβλαπταν την ιδιοκτησία της προσφεύγουσας, ίδια δε όσον αφορά τη θέα ή την πρόσβαση σε αυτή.

45. Η προσφεύγουσα αντικρούει δηλώνοντας ότι η αιτίασή της είναι βάσιμη και μαχητή και βασίζεται στο άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, στο μέτρο κατά το οποίο τα περιουσιακά δικαιώματά της θίγονται λόγω της παρανόμου αρνήσεως του γραφείου πολεοδομίας Θήρας να προβεί στην κατεδάφιση των επιδίκων οικοδομών. Διευκρινίζει ότι οι αιτιάσεις αυτές στρέφονται όχι κατά του Μ., αλλά κατά της αδράνειας της διοικήσεως, προς αντιμετώπιση της οποίας ουδεμία πραγματική προσφυγή διαθέτει.

46. Επικουρικώς, στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο θα έκρινε ότι το άρθρο 13 αφορά και τις προσφυγές τις οποίες θα είχε δυνηθεί να καταθέσει κατά του Μ., η προσφεύγουσα δηλώνει ότι καμία από τις προσφυγές τις οποίες προτείνει η Κυβέρνηση δεν θα της ήταν πρόσφορη.

Ειδικότερα, όσον αφορά την *αρνητική αγωγή* και την αγωγή αποζημιώσεως, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι δεν δύναται να εγείρει τις αγωγές αυτές, στο μέτρο κατά το οποίο η διαφορά της με τον Μ. συνιστά διοικητική διαφορά η οποία δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα των αστικών δικαστηρίων. Ακόμα και αν υποτεθεί ότι τα πολιτικά δικαστήρια θα ήταν αρμόδια να εκδικάσουν την υπόθεση, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι ο Μ. θα ηδύνατο να αμφισβητήσει τον παράνομο χαρακτήρα των ενεργειών αυτών, απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνουν δεκτές οι προαναφερόμενες αγωγές, ισχυριζόμενος ότι η νομιμότητα των οικοδομών του ήδη αποτελεί αντικείμενο νέου ελέγχου (βλ. §§ 25 και 26 ανωτέρω). Τέλος, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ακόμα και αν είχε κινήσει τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα έπρεπε να συνδυάσει την αίτησή της με αγωγή επί της ουσίας, βάσει των άρθρων 914, 919 ή 1108 του Αστικού Κώδικα, των οποίων την αποτελεσματικότητα μόλις απέδειξε, όπως δηλώνει.

47. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 της Συμβάσεως εγγυάται την ύπαρξη στο εσωτερικό δίκαιο προσφυγής επιτρέπουσας στον ενδιαφερόμενο να επωφελείται των δικαιωμάτων και ελευθεριών της Συμβάσεως όπως δύνανται να κατοχυρώνονται από αυτό. Η διάταξη αυτή έχει επομένως ως συνέπεια να απαιτείται εσωτερική προσφυγή η οποία παρέχει τη δυνατότητα εξετάσεως του περιεχομένου μίας «μαχητής αιτιάσεως» βάσει της Συμβάσεως και προσφέρει την κατάλληλη επανόρθωση (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], n° 30210/96, § 157, CEDH 2000-XI).

Το μέγεθος της υποχρεώσεως την οποία το άρθρο 13 επιβάλλει στα Συμβαλλόμενα Κράτη κυμαίνεται αναλόγως της φύσεως της αιτιάσεως του προσφεύγοντος. Εν τούτοις, πρέπει η απαιτούμενη από το άρθρο 13 προσφυγή να είναι «πραγματική» τόσο στην πράξη όσο και ως προς τον νόμο (βλ., π.χ., *Ilhan κατά της Τουρκίας* [GC], n° 22277/93, § 97, CEDH 2000-VII).

Ο «πραγματικός χαρακτήρας» μίας «προσφυγής» υπό την έννοια του άρθρου 13 δεν εξαρτάται από τη βεβαιότητα μίας ευνοϊκής για τον προσφεύγοντα εκβάσεως. Ομοίως, η «αρχή» η οποία αναφέρεται στη διάταξη

αυτή δεν είναι απαραίτητο να είναι μία δικαστική αρχή, αλλά τότε οι εξουσίες της και οι εγγυήσεις τις οποίες παρέχει λαμβάνονται υπόψη κατά την εκτίμηση του πραγματικού χαρακτήρα της προσφυγής η οποία ασκείται ενώπιόν της. Περαιτέρω, το σύνολο των προσφυγών οι οποίες προσφέρονται από το εσωτερικό δίκαιο δύναται να πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 13, ακόμα και αν καμία από αυτές δεν ανταποκρίνεται εξολοκλήρου σε αυτό μόνον (βλ., μεταξύ άλλων, *Silver κ.λ.π. κατά του Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση από 25 Μαρτίου 1983, série A n° 61, σελ. 42, § 113, *Chahal κατά του Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση από 15 Νοεμβρίου 1996, *Recueil* 1996-V, σελ. 1869-1870, § 145).

48. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, στην αρχική προσφυγή της, η προσφεύγουσα είχε παραπονηθεί για μία προσβολή των περιουσιακών δικαιωμάτων της. Υπεστήριζε ότι το γεγονός ότι δεν ηδυνήθη να επιτύχει την κατεδάφιση των επιδίκων οικοδομών της στερούσε τη θέα την οποία απολάμβανε στο παρελθόν και μείωνε την αγοραστική αξία της ιδιοκτησίας της. Το Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση αυτή λόγω μη εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων (*Δακτυλίδη κατά της Ελλάδος (déc.)*, n° 52903/99, 28 Φεβρουαρίου 2002, μη δημοσιευθείσα). Το συμπέρασμα αυτό δεν συνεπάγεται ότι οι ισχυρισμοί περί μη συμμορφώσεως προς τις απαιτήσεις του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 δεν ήταν μαχητοί. Το Δικαστήριο αναγνωρίζει ότι ήταν (βλ. *Antonetto κατά της Ιταλίας (déc.)*, n° 15918/89, 16.12.1999, μη δημοσιευθείσα). Η προσφεύγουσα δικαιούταν επομένως να διαθέτει προσφυγή για να τους προβάλει.

49. Επιβάλλεται συνεπώς να προσδιορισθεί εάν η ελληνική έννομη τάξη προσέφερε στην προσφεύγουσα πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα της επέτρεπε να εκθέσει τη μαχητή αιτίασή της και να επιτύχει επανόρθωση.

50. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η Κυβέρνηση περιορίζεται στην επίκληση των ενδίκων μέσων τα οποία διέθετε η προσφεύγουσα κατά του Μ. Όμως, την αδράνεια της διοικήσεως καταγγέλλει η προσφεύγουσα και το

ερώτημα το οποίο τίθεται στην παρούσα υπόθεση είναι αν η ενδιαφερόμενη διαθέτει στο εσωτερικό δίκαιο ένδικο μέσο το οποίο της επιτρέπει να υποχρεώσει τη διοίκηση να συμμορφωθεί προς τις ληφθείσες από τα ίδια τα όργανά της αποφάσεις. Το Δικαστήριο κρίνει επ' αυτού ότι η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι υφίσταται παρόμοιο ένδικο μέσο.

51. Εξ άλλου, ακόμα και αν ήταν πρόσφορη μία αγωγή κατά του Μ., το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο πραγματικός χαρακτήρας των προσφυγών τις οποίες προτείνει η Κυβέρνηση, δεν έχει αποδειχθεί, προκειμένου κυρίως περί των προσφυγών αστικής φύσεως ενώ η παρούσα υπόθεση αφορά διοικητική διαφορά. Επίσης, ουδέν παράδειγμα της εσωτερικής πρακτικής ηδυνήθη να εκθέσει η Κυβέρνηση, ως προς τη δυνατότητα την οποία ενδεχομένως διέθετε η προσφεύγουσα όσον αφορά την κατεδάφιση των επιδίκων οικοδομών, κάνοντας χρήση των εν λόγω ενδίκων μέσων.

52. Επομένως, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας στο εσωτερικό δίκαιο προσφυγής η οποία θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να επιτύχει την κατεδάφιση των επιδίκων οικοδομών.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

53. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Υλική ζημία και ηθική βλάβη

54. Η προσφεύγουσα δηλώνει ότι το γεγονός ότι δεν διέθετε στο εσωτερικό δίκαιο πραγματική προσφυγή για να προβάλει τα δικαιώματά της,

της προξένησε υλική ζημία για την οποία πρέπει να αποζημιωθεί. Επομένως, ζητά 148 000 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αντιστοιχεί στην αγοραστική αξία της ιδιοκτησίας της, όπως έχει υπολογισθεί από τους πραγματογνώμονες ακινήτων *Lambert Smith Hampton* στην από 30 Απριλίου 2002 έκθεση πραγματογνωμοσύνης.

55. Εξ άλλου, η προσφεύγουσα ζητά από το Δικαστήριο να της επιδικάσει 157 500 ευρώ για ηθική βλάβη λόγω της παραβίασεως των δικαιωμάτων της τα οποία εγγυάται η Σύμβαση.

56. Η Κυβέρνηση θεωρεί τα ποσά αυτά υπέρογκα. Ειδικότερα, δηλώνει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην – κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας – υλική ζημία και στη διαπιστωθείσα παραβίαση.

57. Βάσει των στοιχείων τα οποία διαθέτει, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη, ήταν πράγματι αποτέλεσμα της απουσίας στο εσωτερικό δίκαιο προσφυγής η οποία θα της επέτρεπε να επιτύχει την κατεδάφιση των επιδίκων οικοδομών. Επομένως, ουδόλως αιτιολογείται επιδίκαση αποζημιώσεως για τον λόγο αυτόν.

58. Αντιθέτως, το Δικαστήριο δέχεται ότι πρέπει η προσφεύγουσα να υπέστη ηθική βλάβη – λόγω κυρίως της απογοητεύσεώς της εξαιτίας της μακράς διάρκειας των διαδικασιών ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και της απουσίας στο εσωτερικό δίκαιο πραγματικής προσφυγής η οποία θα της επέτρεπε να προβάλει τα δικαιώματά της – την οποία δεν καλύπτουν επαρκώς οι περί των παραβιάσεων διαπιστώσεις. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, συμφώνως προς το άρθρο 41 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 8 000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

59. Η προσφεύγουσα ζητά να της καταβληθεί το ποσό των 6 706,6 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στην οποία υπεβλήθη ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων στο πλαίσιο των ενεργειών στις οποίες προέβη

προκειμένου να κατεδαφισθούν οι επίδικες οικοδομές. Περαιτέρω, ζητά από το Δικαστήριο να της επιδικάσει *ex aequo et bono* το εφάπαξ ποσό των 3 000 ευρώ για τα σχετικά προς τις διαδικασίες ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έξοδα τα οποία πραγματοποίησε. Η προσφεύγουσα ζητά επίσης 26 279,43 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη την οποία υπέστη στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

60. Η Κυβέρνηση χαρακτηρίζει υπέρογκα τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

61. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όταν διαπιστώνει παραβίαση της Συμβάσεως, δύναται να επιδικάζει σε προσφεύγοντα το ποσό όχι μόνον των εξόδων του και της δικαστικής δαπάνης ενώπιον των οργάνων της Συμβάσεως, αλλά και εκείνων τα οποία πραγματοποίησε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων προς πρόληψη ή επανόρθωση από αυτά της εν λόγω παραβιάσεως (βλ. *Hertel κατά της Ελβετίας*, απόφαση από 25 Αυγούστου 1998, *Recueil* 1998-VI, σελ. 2334, § 63).

62. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφεύγουσα δικαιούται να ζητά την καταβολή των εξόδων τα οποία πραγματοποίησε στο πλαίσιο των ενεργειών της ενώπιον της διοικήσεως. Το Δικαστήριο δεν δύναται ωστόσο να δεχθεί το σύνολο των αξιώσεων της προσφεύγουσας, αφού τούτη δεν προσκομίζει τιμολόγιο ή λογαριασμό αμοιβής σχετικά με τις ενέργειες αυτές. Αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 2 000 ευρώ για τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε ενώπιον των διοικητικών αρχών. Περαιτέρω, προκειμένου περί των εξόδων τα οποία πραγματοποίησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ουδόλως βεβαιώθηκαν. Επομένως, δέον όπως απορριφθεί το σχετικό αίτημα.

63. Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη η οποία αφορά την παρούσα διαδικασία, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατά την πάγια νομολογία του, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης βάσει του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι έχει αποδειχθεί ότι όντως πραγματοποιήθηκαν, ότι ήταν

αναγκαία και ότι, επίσης, ο χαρακτήρας των ποσών είναι εύλογος (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

64. Το Δικαστήριο δεν αμφισβητεί ότι πράγματι κατεβλήθησαν οι αιτούμενες αμοιβές. Συμφωνεί, ωστόσο, με την Κυβέρνηση και θεωρεί υπερβολικά τα συνολικά έξοδα τα οποία ζητά η προσφεύγουσα για την αιτία αυτή. Επισημαίνει εξ άλλου ότι απέρριψε σημαντικό μέρος των αιτιάσεων της προσφεύγουσας.

65. Το Δικαστήριο εκτιμά επομένως ότι πρέπει να καταβληθεί μέρος μόνον των εξόδων τα οποία εκθέτει η προσφεύγουσα ενώπιόν του. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση και βάσει των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 8 000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

66. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, τα ακόλουθα ποσά:

i. 8 000 ευρώ (οκτώ χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη,

ii. 10 000 ευρώ (δέκα χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό είναι δυνατόν να οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής τους, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 27 Μαρτίου 2003 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ